

fundació d'Amics de Besalú, i, per tant, en bona part són ells qui han donat contingut a aquesta entitat. Però és evident que un empeny l'altre i que el clima que es viu dins d'Amics de Besalú és estimulants per a la creació i la divulgació.

Sobretot, perquè aquestes dues tasques, la d'investigació i la de donar a conèixer els fruits d'aquella, volen una dedicació i un desinterès que sols poden sobreviure, en un món infiltrat de comoditat i d'apetència de guanys, quan pot crear-se un clima protector en el qual certes virtuts humanes són tingudes encara com a valors permanents.

L'home necessita per a la creació, d'un estímul exterior que, en general, i com un dels més forts, és l'amor, a una persona o a un país. Les grans ciutats aïllen els homes, els massifiquen. Per posar un exemple, podríem dir que hom sentia millor Barcelona quan era un conjunt de barris; ara, l'amor a una terra, a un país, ha de buscar refugi en coses més petites, més a l'abast de l'home. Per això es comprèn que, molts dels nostres homenatjats, tot i residir gran part de l'any a Barcelona, de-

tot donem gràcies" de Sant Pau, és segur que qualsevol home es troba en deute amb moltes coses. Un escriptor, per exemple, i aquest és el nostre cas, sap molt bé que els ferments que han de nodrir la seva obra li provenen d'una terra, d'un ambient, d'un passat que no era ben bé seu però que el conformava, que el feia d'una certa manera.

També sap que la seva obra no existiria si no servís per als altres, si no establís una certa correspondència amb un lector atent. Vosaltres sou aquests lectors amb els quals estem en deute. Ara mateix, estem en deute d'una manera més concreta amb el nostre bon amic el Marquès de Vallgornera que, amb la seva agudesia, acaba de fer unes amables i generoses semblances de tots nosaltres. Agrair-ho és obligat però, a més, torno a dir-ho, agradable.

Però ja que es tracta d'homenatjats i d'homenatge, m'agradaria dir que aquest acte voldria imaginar-lo més aviat com una reunió d'amics que treballen en les mateixes coses. L'acte, ha estat organitzat pels "Amics de Besalú i el seu comtat". Aquesta entitat, fundada pel benemèrit patrici Salvador Vilarrasa que un any abans hauria estat ara entre nosaltres, té com objecte preservar els nostres monuments, les nostres pedres. És una missió de restauració i de salvaguarda que realitza amb eficàcia i encert. Però aquestes pedres no poden ésser vistes solament d'una manera nostàlgica, o bé estètica i encara menys purament turística. Les pedres també tenen la seva veu, ens diuen coses, ens parlen. I això que diuen, ho trobem en els vells papers, en els arxius polsosos.

Precisament, la major part dels homenatjats d'avui es dediquen a l'estudi i a la investigació d'aquests papers. El seu treball és paral·lel i complementari del treball d'"Amics de Besalú i el seu comtat". De fet, és el mateix treball. Per això us deia que és una reunió d'amics que treballen en les mateixes coses.

I per això mateix, m'agradaria ara per acabar, girar una mica el sentit d'aquest acte. Vull dir que aquell aplaudiment ritual que s'acostuma fer després de pronunciar unes paraules com aquestes, no fos precisament per nosaltres—també, si voleu, per nosaltres—, sinó molt especialment per "Amics de Besalú i el seu comtat", que tant han fet i tant fan per totes aquestes coses que estimem.

diquin els seus afanys històrics i literaris a Olot i la seva comarca; res d'estrany que quan Olot creix, els seus amics s'intitulin "Amics de Besalú i la seva comarca".

Però avui tots tornem a Olot, ciutat capdavantera de la cultura amb els seus premis anyals; tornem a aquesta Moixina, un dia centre de l'escola de pintura olotina i que avui agrupa quasi tots els més representatius de la moderna escola olotina d'escriptura.

A tots ells, a la nostra Montse Pozo, organitzadora d'homenatges i refusadora dels que per dret li pertocquen, a tots aquells que avui, per diverses raons, no seuen en el lloc d'honor encara que ho tinguin ben meregut, el meu testimoni d'admiració i respecte.

Estimats amics:

Tots els que seiem en aquesta taula, potser una mica massa solemnes i, sobretot, una mica massa distants, em demanen que sigui jo, en nom d'ells i en nom meu, que pronuncii unes paraules d'agraïment. Crec que seria més oportú que ho fessin des de l'autoritat dels seus anys i de la seva experiència el pare Nolasc del Molar o Francesc Caula. Però ells pensen, potser, que entre aquests anys venerables i la joventut plena de promeses de Conxa Malagrida, jo puc establir una mena de pont.

Ho accepto amb gust. Al capdavant, no hi ha res més agradable que donar les gràcies. Donem gràcies des de molts nivells. D'una manera molt simple donem gràcies per un vas d'aigua que ens ofereixen, o perquè ens cedeixen el pas quan passem una porta. Però en altres nivells més importants, també hem de donar gràcies sempre. Sense necessitat d'evocar aquell patètic "per

CHICAS: *Para trabajo pastelería.*

Buen sueldo, si son aventajadas. Presentarse de 18 a 19 horas en: «Arco, P.A.» Lorenzana, 17 b. - Tel. 26 10 66